

“De Wekker”, oktober 1958, 12^e jaargang, nummer 8.

Ontvangen van Rob Lampen, Rotterdam.

WERKPLAATS
EN
KANTOOR

WETENSCHAP
EN
KUNST

12e jaargang - oktober 1958 - nr. 8

De Wekker

Maandblad van de Vereniging
van Personeel in dienst bij De
Rotterdamsche Droogdok Maat-
schappij N.V. en Scheepsbouw Mij
„Nieuwe Waterweg“ N.V.W.E.K.

Opgericht 21 april 1944
Kon. erkend 16 mei 1951

REDACTIE-ADRES: KARIMUNSTRAAT 12 - ROTTERDAM-Z.

SECRETARIAAT: M. P. v. d. BORDEN, KORTEBRANTSTRAAT 37 - ROTTERDAM - TELEFOON 128643

Zelden was er bij een afscheid op de R.D.M. zoveel belangstelling als op 30 september j.l. het geval was in de ontspanningszaal van de Leerschool. Zeer velen uit een groot aantal afdelingen waren daar bijeen om onze terreinchef een vaarwel toe te roepen.

Niet minder dan vijf sprekers voerden het woord. Nadat koffie en rokerij door gediensige dames waren geserveerd en de heer Van Vliet met zijn beide broers hun zetels hadden ingenomen, nam allereerst de heer Van Diggelen achter het spreekgestoelte plaats. Spreker bracht het dienstverloop van de heer Van Vliet bij de R.D.M. in herinnering. Gekomen in februari 1919 als bankwerker (Nr. 2152), op 26 februari 1920 bij de portiersdienst, in augustus 1937 bevorderd tot terrein-
chef. „In eerlijkheid en oprechtheid heb je lijn gebracht in deze afdeling en door je karakter ben je geworden tot een, ik zou haast zeggen, uitnemend voorbeeld van hetgeen er bij de R.D.M. kan worden bereikt“. De heer Van Diggelen betuigde zijn spijt over de afwezigheid van mevrouw Van Vliet en dankte de terreinchef voor de loyale wijze waarop deze heeft bijgedragen tot een goede samenwerking. Beiden werd veel vreugde op het levenspad toegewent.

Portier T. v. d. Poel dankte namens alle portiers voor de menswaardige wijze waarop de heer Van Vliet hen leidde. Hij merkte op welk een human mens de scheidende was, hetgeen met dankbaarheid in herinnering zal worden gehouden.

Lassersbaas De Jong sprak namens de werkmeeesters. Hij dankte de heer Van Vliet voor de prettige en sportieve samenwerking; herinnerde aan de bolhoed en zei dat Van Vliet, wanneer er brand was, ook lekker kon spuiten. Wat stellig in

onze herinnering zal blijven is, dat je bij de poort, als een rots in de branding, je P.V.'s stond uit te delen.

Hierna sprak de heer Teerds namens het Afscheidsfonds. Hij was bijzonder verheugd iets te mogen zeggen tot deze bijzondere figuur, die de vaderlijke benaming „Bolle Piet“ verkreeg. In de hulpzame hand, die in alle mogelijke gevallen werd ondervonden, kwam duidelijk naar voren wat wij zo graag zien: de menselijke kant, en daarmee heeft U de sympathie van de R.D.M.-ers verworven. U wist in Uw optreden altijd de juiste snaar te treffen en dat is één van Uw grote verdiensten, waardoor U zo veel en goede vrienden kreeg. De heer Teerds overhandigde hierbij de bekende gele enveloppe met inhoud en wenste de heer Van Vliet met familie en

Afscheid van onze terreinchef

kennissen een zeer gelukkige pensioentijd in goede gezondheid toe.

De heer Van Walsum sloot de rij van sprekers. Op de van hem bekende joviale wijze nam hij afscheid en wenste hem nog vele jaren en het allerbeste toe. Hij verzocht het „dienstdoende personeel” de gordijnen van het podium open te trekken en onthulde daarmee tot ieders verrassing een prachtig gasfornuis, dat het geschenk bleek van de vele vrienden en bekenden van de heer Van Vliet.

Nog ontdaan van de vele goede woorden en het prachtige geschenk, kon de heer Van Vliet niet anders dan enkele dankwoorden uitbrengen. „Allen hartelijk dank voor de blijken van medeleven en samenwerking,

hartelijk dank voor zoveel blijken van sympathie.”

De heer Van Vliet stelde hierna zijn opvolger, de heer Van Dam, aan allen voor en zijn wens luidde: „Ik hoop dat U hem op prettige wijze zult ontvangen en dat hij op de bekende wijze zal kunnen doorgaan.”

Hierna nam men afscheid van de oud-terreinchef, hetgeen werd opgeluisterd met vrolijke muziek en versnaperingen.

Als herinnering aan de R.D.M. werd de heer Van Vliet nog aangeboden een op kleine schaal vervaardigde maquette van het hoofdkantoor, waarin hij zoveel jaren heeft doorgebracht.

Men bleef nog een poosje gezellig bijeen.

Daarom

Internationale gedenkdag ontstond
op een Vlaamse oorlogsdodenakker

is het Klaproosdag

Aan de ene kant scheen de zon in haar gouden zomerpracht. Van de andere zijde kwam in leigrauwe dreigenddonkere wolkengevaarten een onweersbul opzetten. Grillig door elkaar wentelend stegen de buibonken al hoger en hoger aan de einder boven het Vlaamse landschap.

Zwarte schaduwen plekten achter duizenden witte kruisen op het oorlogskerkhof en volgden de eenzame wandelaar, die voortliep tussen de eindeloze rijen graftekens op de laatste rustplaats der velen, gevallen in de eerste wereldoorlog.

Stap voor stap schreed hij verder, zijn hoofd gebogen, zijn oog weidend over de namen, de nummers en de datums op de kruisen. Toen stond hij stil en knielde. Hij staarde langs de onafzienbare gravenparade. En opeens was het hem, alsof de pas door het krijgsgeweld geschroeiende aarde werd opengescheurd; of ontelbare jonge kerels hier juist te ruste waren gelegd in de kille schoot van Vlaanderens bodem en druppels bloed deze intens droeve plaats met een rood waas omfloersten.

Maar het was geen bloed, dat hij zag. Het waren klaprozen, die met miljoenen de graven bedekten.

Daar, op dat kerkhof in Vlaanderen, terwijl de donder in de verte gromde als het geluid van vele vuurmonden, dichtte de eenzame man, de dichter John McCrae, zijn ontroerend schone lied "In Flanders' fields". Zijn pen gleed over het papier, terwijl het onweer nader en luider gromde. De leeuwerik, die zo-even nog met fladderende vleugels naar de blauwe hemel was gestegen om zijn lied te zingen, liet zich niet meer horen. En McCrae's papier vulde zich woord na woord met de regels, die onsterfelijk zouden zijn:

In Flanders' fields the poppies blow
Between the crosses, row on row,
That mark our place; and in the sky
The larks, still bravely singing fly
Scarcely heard amid the guns below.

We are the dead. Short days ago
We lived, felt dawn, saw sunset glow,
Loved and were loved, and now we lie
In Flanders' fields.

Take up our quarrel with the foe;
To you from failing hands we throw
The torch, be yours to hold it high
If ye break faith with us who die
We shall not sleep, though poppies grow
In Flanders' fields.

Na de tweede wereldoorlog maakte de Nederlandse dichter Jan H. de Groot hiervan een vertaling:

Tussen de kruisen op Vlaanderens grond
bloeien de klaprozen; hun rode mond
merkt onze graven. In d'ochtendlucht
juicht dapper de leeuwerik op d'eerste vlucht.
Wie hoort hem boven 't kanon, dat gromt?

Wij zijn doden. Geen dag geleefd
leefden we, dekten w'ons, de zon vlood heen,
minder en werden bemind; wij gevelden
op Vlaanderens velden.

Zet voort de strijd tegen 't vijandelijk rot!
Neemt over de toorts uit de falende handen;
vangt hem en laat hem vlamme branden!
Dat is onze wil, dat is ons gebod!
Verloochent ons niet, de doden, de helden;
Wij zouden niet rusten, al bloeien klaprozen
op onze graven in Vlaanderens velden.

John McCrae's gedicht werd in de Engels sprekende landen gepubliceerd en gedeclameerd. Zo werd de klaproos, de bloem die eens de vlamme omlijsting vormde van de graven in Vlaanderen, de bloem van het oorlogsgraf.

Miniatuurmodellen van klaprozen werden op de herdenkingsdagen verkocht ten bate van de nagelaten betrekkingen der gesneuvelden en ten behoeve van hen, die invalide uit de oorlog waren teruggekeerd.

30.000 GRAVEN IN NEDERLAND

Toen kwam de tweede wereldoorlog, waarin Nederland het lot deelde, dat Vlaanderen een kwarteeuw tevoren trof.

Bij tientallen, honderden, ja duizenden vielen de strijders. Zij werden neergeschoten met hun vliegtuigen. Hun ontzielde lichamen spoelden aan op onze stranden. En later, toen het uur der bevrijding voor onze zuidelijke en oostelijke provincies sloeg, ging dit gepaard met het verlies van talloze jonge levens.

Zij kwamen uit Engeland en Amerika, uit Polen en Canada, uit Nieuw Zeeland en Australië. Zij droegen namen, die soms bijna niet waren uit te spreken. Zij bleven in de bodem van ons land, onder een kruis of een zerk met een naam, een nummer en een datum. Of met de simpele aanduiding: "Unknown, but known to God" . . .

Maar ver over onze grenzen was op dat moment een lege plaats gekomen. Daar wachtte een ouderpaar op de terugkeer van hun zoon. Daar zag een moeder met jonge kinderen uit naar de dag, waarop haar man weer bij hen zou zijn.

Maar zij kwamen niet. Zij keerden nooit meer terug, omdat zij bleven onder een kruis op één van de meer dan vijfhonderd begraafplaatsen in ons land, waarop ruim 30.000 geallieerde soldaten en vliegers, gesneuveld tussen 1940 en 1945, ter aarde werden besteld.

En om hen, om die treurende vaders en moeders, vrouwen en kinderen, heeft ook Nederland nu zijn Klaproosdag.

KLEUREN in ons huis

Laten we eens een kijkje nemen in een moderne huiskamer. Tien tegen één treft U zowel op het houtwerk (deuren, kozijnen, enz.) zowel als op de muren moderne, vrolijke kleuren aan. In een op het noorden gelegen kamer b.v. zal men warme tinten gebruiken. Hiervoor komen in aanmerking rood en van rood afgeleide kleuren, die zorgen voor een opgewekte sfeer in de vaak — door de ligging — koud aandoende kamers. In de kamers op het zuiden gebruikt de moderne mens veel koele kleuren (o.a. blauw), die de invloed van het zonlicht enigszins dempen en daardoor voor een geheel eigen sfeer zorgen.

Ja, het kan niet worden ontkend dat de moderne mens de kleur heeft ontdekt. Het beige, bruin en groen van het houtwerk is vervangen door lichte tinten. De rode bloemen op het donkere behang hebben opvolgers gekregen in de vorm van lichte muurverf, die tegen wassen bestand is (ideaal in gezinnen met kleine kinderen) en die ook niet verkleurt. Het gevolg is dat het moderne huisgezin in een ruimte woont die een vrolijke indruk maakt, hetgeen bovendien wordt onderstreept door de kleurige bekleding van het meubilair.

Er is over de kleurgeving van het huis heel wat te vertellen. In de boekjes, verkrijgbaar bij Uw leverancier, worden volledige gebruiksaanwijzingen voor het zelf schilderen gegeven, soms ook over de kleurgeving, want men dient niet alleen rekening te houden met de ligging van de vertrekken t.o.v. windstreken.

Neen, men kan de kleuren bovendien ook aanpassen aan de vertrekken zelf en aan de persoonlijkheid van degenen, die er in moeten verblijven. Zo zal men in een kamer voor een meisje geen harde kleuren gebruiken. In zo'n vertrek passen zachte pasteltinten en vooral..... wit. Kijk maar eens hoe de gipsen lijst van een oude spiegel wordt getransformeerd tot een

wondermoole omraming voor het weerkaatste beeld, simpel en alleen door deze lijst wit te schilderen. Een oude medaillonstoel b.v. wordt een gewaardeerd meubelstuk als men hem wit, gebroken wit of lichtgrijs schildert. Voor weinig geld kan men op deze manier een meisjeskamer inrichten, waarop Uw dochter, terecht, trots is.

Een jongenskamer zullen we met andere kleuren schilderen. Hier mag de deur gerust in een accentkleur worden geschilderd, mits we de wanden rustig houden. Heel mooi is een grijze muur met een rode deur, die wordt begrensd door een witte deurlijst. Alleen: we moeten niet te veel kleuren gebruiken. Dat is ten eerste duur en in de tweede plaats kan het verwarring wekken.

Dit geldt ook voor de woonruimte. Probeer hier eens de muur, waarop het meeste licht valt, te schilderen in heel licht groen. Uw meubilair zal hier schitterend tegen uitkomen. Schilder vervolgens de wand, waarin zich de ramen bevinden, heel licht grijs of, beter nog, gebroken wit. De beide overige wanden kunt U lichtgrijs maken, terwijl de plinten wit worden. Schilder in deze kamer een deur, die U een opvallende kleur geeft. In het algemeen zal dat de toegangsdeur zijn, zodat gasten a.h.w. vanzelf zien, door welke deur zij het vertrek kunnen verlaten. Andere deuren, zoals kastdeuren, schildert U in de kleur van de muur, waardoor zij minder opvallen. Door zelf met kleuren te werken maakt U Uw huis luchtiger, groter en rustiger.

Wat zegt U? Durft U het niet aan zelf de kleuren voor Uw huis te bepalen? Geen nood. Uw verleverancier zal graag bij U thuis komen voor het geven van kleurenadvies, waarbij hij rekening kan houden met alle factoren, die zich kunnen voordoen. En anders vraagt U hem een boekje waarin U alle aanwijzingen kunt vinden, die het ook U mogelijk maken, zelf het interieur van Uw huis op kleurrijke wijze te veranderen.

Als U de resultaten ziet, zult ook U, evenals vele duizenden andere Nederlanders, tevreden zijn. Vooral voor Uw vrouw, die minder moeite behoeft te doen om een fris, modern geschilderd huis schoon te houden.

Dat alleen al maakt het voor U de moeite waard, eens ernstig te overwegen, Uw huis met kleur te bewerken.

Hans Vermeulen Jr.

SPORTIVITEIT

Niet zo heel lang geleden speelde het Nederlandse voetbalelftal een wedstrijd tegen het team van een „beviende mogendheid”. Het is wat men noemt een rauw partijtje geworden. Het schijnt dat de spelers van die beviende mogendheid bijzonder gebrand waren op een overwinning. Zo erg, dat daar blijkbaar alles voor moest wijken. Er werd geduwd, gehaakt, en van alles wat toegepast om een zege te forceren. De Nederlandse ploeg, zeiden de sportverslaggevers van de dagbladen, moest wel van zich afbijten; je kunt nu eenmaal niet alles over je kant laten gaan. En het werd een strijd op leven en dood. „Een onsportieve wedstrijd” schreven de dagbladen.

Maar enige tijd later werd de revanche-wedstrijd gespeeld en ieder vreesde het ergste: moord en doodslag. En ziet: alles was wel niet pais en vree, er werd fors gespeeld en er waren een paar incidenten, maar er was een straffe leiding. De tegenspelers van het

Oranje-elftal was kennelijk op het hart gedrukt zich behoorlijk te gedragen en de Nederlandse ploeg toonde eveneens zelfbeheersing. „Een interessante, sportieve strijd,” schreven, alweer, de dagbladen.

Wat is nu eigenlijk die sportiviteit en hoe kwam het dat die er in de éne wedstrijd wel en in de andere niet was? De kern van dit vraagstuk zit in de woorden „voor de overwinning moest alles wijken”. Er stond de ene ploeg maar één enkel ding voor ogen: winnen, koste wat het kost. De tegenpartij werd daardoor wel gedwongen de methoden van de aanvallers met munt van gelijke soort te betalen.

De spelers van de „beviende mogendheid” wonnen inderdaad, maar het bleek eigenlijk een fatale overwinning. Men had die ene wedstrijd dan wel gewonnen, maar de reactie in Nederland was zodanig dat, wat een overwinning in de sport was, tot een morele nederlaag voor de overwinnaars werd. Het bleek dat de over-

winnende ploeg de naam van zijn land in Nederland grote schade had toegebracht — en sommige heet-hoofden in ons land (want die zijn er ook onder de nuchtere Nederlanders wel te vinden) vroegen op het gebied van sport zowel als op andere gebieden tegenmaatregelen. Men zag zelfs al een vermindering van de toeristenstroom naar dat land!

De tweede wedstrijd werd sportief gespeeld. Omdat men tot betere gedachten was gekomen. Door schuld-besef? Laten we het maar hopen, maar het ligt meer voor de hand dat men heeft ingezien dat voor een overwinning wel veel, maar niet alles mag wijken; dat een overwinning in een internationale voetbalwedstrijd voor ontelbaar velen — en misschien zelfs wel voor een land — een belangrijk ding is — maar dat er toch nog wel belangrijker dingen zijn: De goede naam van een land, de goede betrekkingen tussen de landen op velerlei gebied, de nationale eer. Die was in het eerste geval vergeten en men had te rechter tijd ingezien dat ook dit niet over het hoofd had mogen worden gezien.

Daarom ging men in die tweede wedstrijd doen, wat men in de eerste had nagelaten. Men hield zich strikt aan de spelregels. Men ontzag de tegenstander. Men vertrouwde op de leiding van de scheidsrechter (en dat was in die eerste wedstrijd toch al een moeilijk punt geweest!). Kortom: de spelers hielden zich aan de geschreven en ongeschreven wetten van het spel. En een wedstrijd, die een onverkwikkelijke geschiedenis dreigde te zullen worden, waaraan niemand — ook de winnaars niet — plezier zou hebben, werd een spannende, eerlijke strijd, waar ieder met genoegen naar heeft gekeken.

Uit deze gebeurtenissen valt wel een les te trekken — in de eerste plaats in de sport. Het blijkt, dat voor het behalen van een overwinning niet alles mag wijken. Men moet zich aan de spelregels houden en blijven houden. Want anders roept men tegenkrachten op die belangrijker zijn dan het spel dat men speelt en de overwinning die men behaalt. De sportwereld zou ineen storten wanneer de spelers zich niet aan de geschreven en ongeschreven wetten van het spel zouden houden.

Niet alleen de sportwereld — maar ook de gehele maatschappij zou als organisatie uit elkaar vallen, als de leden van die maatschappij, wij allen dus, zich niet aan de geschreven en ongeschreven wetten van die maatschappij zouden houden.

Ook in de maatschappij is sportiviteit een onmisbaar onderdeel van het ingewikkelde raderwerk en ook hier roepen de overtreders van die regels tegenkrachten op, die belangrijker kunnen zijn dan het resultaat dat men wil behalen.

Dit is een situatie, die men wel kan opmerken wanneer twee groepen, in „eделе wedstrijd”, bijvoorbeeld om het hoogste produktiecijfer kampen. Het is volkomen begrijpelijk dat men alles op alles zet om de eer van zijn groep te verdedigen en om met de titel te gaan strijken. Dan kan het hard toegaan en daar kan niemand bezwaar tegen maken.

Maar het wordt anders wanneer men methoden gaat toepassen die naar buiten een onaangename indruk maken. Dan zou men letterlijk „alles op alles”, ook de goede naam van de groep, ook een goede verhouding tot de collega's en de prettige werksfeer. Dan komt misschien het ogenblik dat men met de erepalm der overwinning gaat strijken — maar dat is dan wel een wat bittere overwinning. Want niemand zegt: „Dat hebben die kerels goed opgeknapt” — maar: „Als het

zo moet, dan maar liever niet. Wat een onsympathieke mensen!” En dan zit er weinig eer meer aan die „erepalm”.

Belangrijker dan wie wint is of alle sportslieden en spelers eerlijk en redelijk hun beste prestatie leveren. Door de sfeer van internationale wedstrijden en de recordzucht komt dit principe wel eens wat in het gedrang.

De „regels van het spel”, de geschreven en ongeschreven wetten van het maatschappelijk verkeer kan men ook in de onderlinge omgang niet ongestraft schenden. Ook daar moet men „sportief” zijn — niet omdat het zo aardig staat, maar omdat de „overwinning” die men wil behalen, anders geen echte overwinning zal zijn. Als men de geschreven wetten overtreedt, ligt de zaak al heel eenvoudig: of men daarbij al dan niet betrapt wordt — het geweten zal spreken, en de vreugde aan het verworvene bederven. En dan blijft er van de voldoening van de overwinning al heel weinig over. Voor wie wordt betrapt, wordt de overwinning zelfs een geduchte en pijnlijke nederlaag.

Maar ook het overtreden van de ongeschreven wetten gaat nooit straffeloos. Draalen en liegen, zich onttrekken aan verantwoordelijkheden en wat schoolkinderen noemen „klikken”. Men kan er soms op korte termijn iets mee bereiken, men kan een gerechte straf even ontgaan maar het is roofofbouw. In elke gemeenschap, of die nu groot of klein is, krijgt men de „overtreder” heus wel door. En zelfs als hij succes blijkt te hebben en het er de schijn van heeft dat hij zijn doel bereikt, het gaat ten koste van de achting die de gemeenschap voor ieder van zijn leden dient te hebben.

En wanneer zelfs een sportwedstrijd niet zonder die achting voor de medespelers kan slagen, hoe kan dan het maatschappelijk spel zonder die achting goed gespeeld worden?

De Tijd is:

Te traag voor hen
die wachten,
Te vlug voor mensen
met energie,
Te snel voor hen
die vrezén,
Te lang voor hen
die treuren,
Te kort voor hen
die plezier hebben;
Maar voor hen
die beminnen
bestaat geen tijd.

A. M.

ONZE TAAL

Over het gebruik van het koppelteken bestaat wel eens misverstand. Men schrijft: De voor- en achterstevén van het schip; de onder- en bovenstaande cijfers, prijzen voor de groot- en kleinhandel; in- en verkoop, enz. Het koppelteken wordt dus gebruikt in samen-trekkingen van twee woorden, ter vervanging van een gedeelte van zo'n samen-trekking, niet van een heel woord. Dus niet: de zoete- en zure melk; hier hoort het koppelteken niet gebruikt te worden.

Cécár Gezelle heeft over dit misverstand een gedicht geschreven, dat U wellicht wel aardig vindt:

'k Zie schapen, witgewold,
 'k Zie rid- en runders draven,
 'k Zie vo- en vlegels zich
 Aan wa- en bitter laven.
 Al is de stad ook vol
 van stu- en decadente,
 Die speel- en alcohol
 Verkiezen boven lente,
 U, boe- en kippen-ren,
 U, lust- en korensch-hoven,
 U, var- en vlinderken,
 U stel ik ver daarboven!
 In 't mooie voorjaarsweer,
 Gaan bloe- en ramen open,
 'k Zie ieder met een bloem,
 Zelfs schoo- met anjers lopen,
 'k Zie ei- en beuken staan,
 En dreu- en andre mussen,
 Wijn lij- (geen vrijsters!) slaan,
 'k Zie kro- en meisjes kussen.
 En mens en kunstenaars
 Zij dragen en zij eten
 Veel flam- en waterbaars,
 Bij 't hij-, zij-, zwiwend zweten.
 Geen pneu-, slechts harmonie:
 De tweedracht wijkt voor vrede,
 De ru- voor poëzie,
 Juicht kin- en ouders mede!
 Want len- en warmte is daar,
 Mijn geest stijgt op, naar boven,
 'k Wil nat- en morgenuur
 Met vul- en lippen loven!

MODELBOUWCLUB W.E.K.

Na een pauze van 3 maanden gaat onze club zaterdag 6 september a.s. vanaf half 12 tot half 3 in de werkplaats weer haar werk beginnen.

We komen dan bijeen om ons model af te maken of aan een nieuw te beginnen. Prettig zal het zijn te zien hoe sommige leden met trots en met veel voldoening hun model gaan tonen, waaraan zij al 3 jaar in hun vrije tijd gewerkt hebben. Niet alleen hebben zij die tijd goed besteed, zij hebben daarbij tevens veel geleerd. Niet slechts vakbekwaamheid, maar ook initiatief, wilskracht en doorzettingsvermogen hebben zij zich bijgebracht, wat in hun verdere leven van groot belang is.

Het lijkt ons nuttig om nogmaals de opzet van onze club naar voren te brengen. Het is wenselijk al de vrije tijd, die men heeft, goed te besteden, door het beoefenen van een hobby, b.v. de modelbouw. Welnu, de bedoeling van onze club is dat de leden thuis aan hun model werken. Indien nodig helpen we ze daarmee, door het lenen van een bankschroefje en het geven van advies. Wat ze thuis evenwel niet kunnen doen, zoals draaien, schaven, frezen en boren, daartoe biedt onze Directie gelegenheid dit 's zaterdagmiddags in de leerschool en modelmakerij te doen. Dus een prachtgelegenheid. Wij als bestuur hopen dan ook dat velen van deze gelegenheid een dankbaar gebruik zullen maken en wel door lid te worden van onze club. U kunt zich daarvoor opgeven bij onze secretaris, de heer P. de Kwant, leermeester op de bedrijfsschool bankwerkerij. Wij hebben een mooie collectie tekeningen van diverse modellen, zowel voor beginners als voor meer-geoefenden.

Wij wensen onze leden en a.s. nieuwe leden een prettige tijd toe met veel genoegen en succes. J. L.

Onzichtbare verkeersongevallen

Hoe moet ik telefoneren?
 Hallo , met wie?

Wist U, dat er dagelijks duizenden verkeersongevallen gebeuren, waarbij geen belangstellende toeschouwers aanwezig zijn, geen doden vallen te betreuren, maar die toch ernstige opstoppingen in een druk verkeer veroorzaken?

Dat verkeer speelt zich niet af op de openbare weg, maar daarónder. Het is het telefoonverkeer, dat volgens veel gebruikers, maar ook volgens de telefoondienst, nog lang niet is wat het wezen moet.

In een stad als Amsterdam wordt dagelijks 750.000 maal een hand naar de kiesschijf van een toestel uitgestrekt om een verbinding tot stand te brengen. Ongeveer 300.000 maal leidt dit echter niet tot een telefoongesprek! In talloze gevallen krijgen de aanvragers geen gehoor of klinkt het in-gesprek-signaal.

De telefoongebruikers kijken meestal verwonderd als ze horen, dat zij het zélf zijn, die daarvan voor een belangrijk deel de schuld dragen. Misschien komt dit doordat zij zo weinig van hun verkeer langs de draad zien. Ze denken er zelden aan, dat ze vaak op grote afstand ingewikkelde apparaten in de telefooncentrales besturen, als ze een nummer draaien, of dat ze, zolang ze hun hoorn niet hebben neergelegd, een weg in kilometers lange kabels bezet kunnen houden.

We zullen eens enkele van de talrijke overtredingen in het telefoonverkeer nagaan. Daar draait iemand uit zijn hoofd een nummer, maar het blijkt, dat zijn geheugen hem in de steek heeft gelaten. Deze slordigheid kost hem geld en bovendien tijdverlies. Een ander heeft wel eens gehoord van een trucje, dat er zou bestaan om een druk nummer met voorrang boven anderen te pakken te krijgen door de eerste cijfers van het nummer te draaien en met het draaien van de laatste cijfers te wachten. Het enige resultaat, dat hij door zijn „handigheid” bereikt is, dat hij anderen nog meer de weg verspert. Laten we aannemen, dat het goede nummer wordt gedraaid en dat de opgeroepene eens niet in gesprek is. Er klinkt dan een schelsignaal en de hoorn wordt direct van het toestel genomen. Tot nu toe ging alles dus goed, maar dan begint het volgende vragen-spelletje:

- Hallo.
- Met wie spreek ik?
- Wat zegt U?
- Ik vraag met wie spreek ik?
- Met wie wou U spreken?
- Met de firma Snelman.
- Jawel, daar spreekt U mee.

We zullen het gesprek niet verder beluisteren, maar zeven zinnen hadden tot één kunnen worden teruggebracht als de firma Snelman zich direct had gemeld met haar naam of nummer.

Misschien vraagt U zich af, of het nu werkelijk de moeite loont aan deze kleinigheden, die slechts enkele seconden vertraging geven, aandacht te besteden? Bedenk dan eens hoe deze seconden tot vele verloren uren aangroeien, wanneer dergelijke kleine verkeerszonden zich — wat inderdaad gebeurt! — duizenden keren per dag herhalen.

Met behulp van ingewikkelde instrumenten is de telefoondienst thans in staat het hele verloop van een telefoongesprek nauwkeurig te registreren, zonder dat het gesprek zélf afgeluisterd hoeft te worden. Daarbij komen verrassende dingen aan het licht. Het blijkt bijvoorbeeld dat de gemiddelde lokale gespreksduur ongeveer twee minuten bedraagt, maar ook dat in het algemeen slechts twee derde van deze tijd nuttige spreektijd is, zodat er gemiddeld bij elk gesprek 40 seconden door wachten of andere fouten worden „vermorst”. En ook hier geldt weer, dat vele kleintjes één grote maken!.

Nog al te vaak klinkt de bezettoon de telefoongebruikers in de oren! Zij hebben het voor een groot deel zelf in de hand het ingesprek-signaal minder vaak te horen door zich te houden aan de raad: 'Telefoneer verstandig, kort en zakelijk!'

BIJ HET AFSCHEID VAN T. DE RIDDER

Vriend Tinus, jij gaat hier vertrekken,
Jij gaat verdiend met pensioen
En 'k wil hier de man nog zien komen
Die 't beter nog dan jij zou doen.

Jij was een echte stoere werker,
Voorbeeldig was jij in je vak,
Wat voor een ander een probleem was
Dat deed jij op je gemak.

Juist de eenvoud in je werken
Dwong steeds bewondering af,
En gaf men jou een schouderklopje,
't Was net iets waar jij nou niet om gaf.

Zo heb jij bijna veertig jaren
Je vakmanschap met lof getoond,
En wij weten dat de zaak je
Naar behoren daarvoor beloont.

Wij allen gunnen je van harte
Het genot van een goed pensioen,
En veel geluk ook met je hobby,
Wij weten wel wat je gaat doen.

Je gaat voor dag en dauw uit vissen,
Want dat is toch je ideaal,
Dan kan jij je hart ophalen
Aan het Voornse kanaal.

Wij gunnen je nog vele jaren,
Op zijn minst nog drie maal tien,
Geluk en voorspoed, 't verder leven
Met je kinderen en vrouwtje,
dat we noemen TANTE SIEN

AFSCHEID IN SCHAFTTIJD

Vergezeld van echtgenote, dochter, zoon, schoondochter en schoonzoon nam op vrijdag 18 juli j.l. draajer C. Kleingeld in de Harderij afscheid van bazen en collega's.

Baas Heykoop, die hem prees voor zijn vakbekwaamheid en ijver, wenste „Ome Kees“, (de naam Kleingeld werd zelden in de werkplaats gehoord), het allerbeste toe.

Hierna sprak Cor van der Ent namens alle collega's over de

vriendschapsband die gedurende 21 jaren tussen collega's in de werkplaats en „Ome Kees“ was gegroeid en hij hoopte dat deze vriendschap zal voortbestaan.

De scheidende ontving als herinnering en waardering een fraaie televisietafel en een doos beste sigaren, terwijl mevrouw Kleingeld met een bouquet werd verrast. Ook de bekende enveloppe van het Afscheidsfonds werd hem overhandigd.

Zeer onder de indruk dankte de heer Kleingeld voor de grote waardering en onder het genot van een heerlijk kopje koffie en een rokertje bleven allen nog een kwartiertje bijeen, totdat Kleingeld met zijn gezin huiswaarts keerde.

C. J. v. d. Ent

VERENIGINGSMEDEDELINGEN

Secretariaat: M. P. v. d. Borden, Kortebrantstraat 37, Rotterdam

CULTURELE AVONDEN

Een serie van 3 in de „Lantaren“ op donderdag:

16 oktober De gevaarlijke bocht.
Toneelspel in 3 bedrijven.
Toneelgroep W.E.K.

13 november Haags Matrozenkoor
en
Voordrachten door Wm. van der Loos.

15 januari Operettefilm „De Zigeunerbaron“.

De prijs voor een abonnement op deze drie culturele avonden bedraagt f 1,20. De abonnementen zijn, voor zo ver beschikbaar, op vertoon van het bewijs van lidmaatschap in schafttijd (12.30 tot 13 uur) verkrijgbaar aan het loket van de loonafdeling en in het schaftlokaal N.W. van 15 tot en met 18 september en op 22 september. Op 22 september hebben de leden, die de kaarten door nachtwerk niet eerder konden afhalen, voorrang.

„DOCKYARD“ SPELDJES

Verscheidene leden hebben wij moeten teleurstellen wanneer ons om een „Dockyard“ speldje werd gevraagd. Daar wij thans weer over een beperkt aantal beschikbare kunt u dit insigne, zo lang de voorraad strekt, bij het bestuur verkrijgen tegen betaling van f 1,—.

UW ZITPLAATS OP DE A.S. JAARFEESTAVONDEN

Bij de ingang van de grotere zalen (Passage-theater, Groote Schouwburg en Courzand) zullen onze leden een enveloppe ontvangen waarin zich 2 plaatsbewijzen bevinden. Dit systeem, dat wij ook bij onze vorige feestavonden hebben toegepast, bleek goed te voldoen, daar rijvorming dan overbodig is geworden. Dit neemt echter niet weg dat U tijdig aanwezig dient te zijn, want precies 8 uur begint de voorstelling.

FOTOCUB

Vrienden, enkele korte mededelingen over het komende seizoen. Door het overlijden van onze heer Vos stonden wij plotseling voor het probleem een nieuwe voorzitter te moeten kiezen.

Op de bestuursvergadering van 13 augustus hebben we dit en enkele andere punten besproken, met als resultaat dat het bestuur als voorzitter candidaat stelt de heer P. Kraayeveld en als commissaris van materiaal de heer C. Koelewijn.

Verder stelt het bestuur voor, voortaan de bijeenkomsten om de 14 dagen te houden en de maandelijkse competitie om de 2 maanden.

Deze voorstellen zullen worden toegelicht op onze eerste bijeenkomst in het seizoen n.l. op 4 sept. a.s.

Wij hadden ons het programma voor september en oktober zo gedacht:

- 4 sept. 1e. Korte vergadering met verkiezing nieuwe bestuursleden en toelichting voorstellen bestuur.
- 2e. Vertoning kleurendia's van Zwitserland door J. B.

Het was interessant dat de lezing en toelichtingen van de heer Hoose op de gezamenlijke portretavonden bij de fa. De Hoop hier in praktijk werden gebracht, want juist dit bij elkaar deed de avond goed slagen.

Echter, er zal nog heel wat film belicht moeten worden, voor we allen kunnen zeggen: deze foto's zijn af! Dit houdt in dat er nog vele portret-foto-avonden zullen volgen.

Als deze Wekker U bereikt is onze gezamenlijke fototentoonstelling bij de fa. De Hoop achter de rug. Wij kunnen dan zien of onze clubavonden goede resultaten hebben opgeleverd. Hierover volgt meer in de volgende Wekker. Succes!

Clubvrienden, let vooral op de Foto van de Maand voor 13 november, onderwerp „Vakantie”.

Dan op 27 november een gezamenlijke dia-avond bij de fa. De Hoop. Inzending van dia's wordt op de club bekend gemaakt.

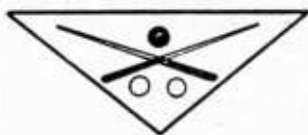
Op 11 december het maken van flitsfoto's. Zie hierover ook De Wekker van september.

seer. J. B.

Foto P. Kranjeseid

BILJARTEN

In onze biljartvereniging is plaats voor enige goede, standvastige leden, die minstens de leeftijd van 23 jaar bereikt hebben. Onder goede, standvastige leden verstaan wij heren, die trouw de clubavonden bezoeken of, nog sterker, als de ober haastig naar mijnheer Jansen rent en hem vertelt: „Uw huis staat in brand”, dat mijnheer Jansen dan zegt: „Eerst m'n serie uitmaken”.

Wij hebben clubavond op iedere woensdagavond in Café Pierot, Nieuwe Binnenweg 298, Rotterdam (3). Telefoon 34964.

REIZEN

TE VEEL KOPIJ

Door plaatsgebrek zijn wij genoodzaakt het slotartikel over de zeven-daagse reis naar Luxemburg en Duitsland in het volgende nummer te publiceren.

Redaktie.

RECTIFICATIE.

In ons september-nummer heeft het zelduiveltje weer een keer zijn kop opgestoken. Op pagina 5, in de eerste kolom, vierde alinea, lezen we dat H.K.H. Prinses Juliana op 7 juni 1939 een bezoek heeft gebracht aan de N.W. en daar ons dok 4 te water liet. De datum is hier onjuist gezet en moet zijn 7 juni 1933.

Onder het hoofd Afscheid op de achterpagina is „vergeten” te vermelden dat onze koperslager, de heer J. D. van der Kolk, Sirrahstraat 29, Tuindorp Heyplaat, van 25 september 1919 af werkzaam is geweest bij de R.D.M.

Een aantal lezers maakte ons hierop attent, hetgeen wij waarderen. Het is een bewijs dat ons orgaan goed gelezen wordt.

Redaktie

Op 27 september 1958 gingen met pensioen, de heren:

W. ACHTERBERG,

schilder, geboren 13 augustus 1893 en wonende Huygenstraat 58 te Vlaardingen, nadat hij vanaf 12 november 1923, met een aantal onderbrekingen, afwisselend werkzaam was bij de R.D.M. en N.W.

M. A. NOORDZIJ,

machinesjouwter, geboren 4 juli 1893 en wonende Mur-raystraat 20 te Pernis, die van 26 juni 1919 af, met een aantal onderbrekingen werkzaam was bij de R.D.M.

P. TWIGT,

schilder, geboren 5 februari 1893 en wonende Nozeman-straat 54 te Rotterdam. Hij was van 21 september 1936 af werkzaam bij de R.D.M.

en

P. H. H. VAN DE VEN,

magazijnknecht, geboren 6 mei 1885 en wonende Nieuwe Haven 33 te Schiedam, die van 15 mei 1916 af, afwisselend werkzaam was bij de N.W. en R.D.M.

Op 4 oktober 1958 volgde de heer :

P. J. BARTEN,

elektriciën, geboren 4 oktober 1893 en wonende Sirrah-straat 25 te Rotterdam. Hij was van 5 juni 1916 af werkzaam bij de R.D.M.

en mevrouw

C. NOORDZIJ-LUHRMAN,

beheerster van de D.C. Eindert Jr. Stichting, geboren 19 januari 1900 en wonende Hoefnagelstraat 40 te Sas van Gent. Zij was van 21 januari 1954 af in dienst van de R.D.M.

Op 11 oktober 1958 gingen met pensioen de heren :

A. DE KNEGT,

autogeen lasser, geboren 5 augustus 1893 en wonende Zuidhoek 165 te Rotterdam. Hij was van 10 mei 1948 af werkzaam bij de R.D.M.

en

A. VERSTEEG,

bankwerker, geboren 19 augustus 1893 en wonende Streekerkstraat 45 te Rotterdam, die van 27 juli 1919 af werkzaam was bij de R.D.M.

DANKBETUIGINGEN

Ondergetekende betuigt hiermede zijn oprechte dank, mede namens zijn echtgenote, aan bestuur en leden voor het bezoek en de prachtige fruitschaal die hij ten tweede male tijdens zijn ziekzijn mocht ontvangen.

J. Lamens

Hartelijk dank, mede namens mijn vrouw, voor Uw vriendelijke woorden en de prachtige taart, die wij van U mochten ontvangen ter gelegenheid van ons 40-jarig huwelijk.

J. H. Ch. Brünnner

IN MEMORIAM

Op 20 oktober 1958 overleed de heer

H. H. VAN OORSCHOT,

elektr. kraandrijver, geboren 4 maart 1912 en gewoond hebbende Bongert 3 te Rotterdam. Hij was van 8 juni 1936 af werkzaam bij de R.D.M.

Op 22 oktober 1958 overleed de heer

G. C. KRIJGSMAN,

kantoorbediende, geboren 19 december 1888 en gewoond hebbende C. P. Tielestraat 27 b te Rotterdam. Op 1 december 1915 trad hij in dienst van de R.D.M. Sinds 31 december 1954 was hij gepensioneerd.